

A Budai kitörés. 1945. Február 12.

A történelem egy várnak-városnak hősiességét- akár sikeres volt a védelem, akár elbukott, a hadtörténelem aranylapjain tartanak számon.

Eger hősiességét nem említem, mert ennek Gárdonyi Géza állított örök emléket az „Egri csillagokban”

A törökök elleni végvári harcok idején számtalan sikeres és sikertelen védelmi harcot említhetünk, de most két olyan várvédelemmel foglalkozom, mely mindegyike vereséggel végződött, mégis az egyik dicsőséggel vonult be a történelembe, a másiktól alig esik szó. 1552-ben a törökök **Temesvárt** fogták ostrom alá. A rövid ideig tartó ostrom után a védők „szabad elvonulás” fejében feladták a várat. A fegyvertelenül kivonuló védőket azonban a törökök megrohanták és lemészárolták.

Ezzel szemben 1566-ban **Szigetvár** nem adta meg magát, hősiességgel védekezett, amíg a legkisebb esély volt a vár felmentésére. Amikor minden remény elfogyott, kitörték a várból, bár tudták, hogy a biztos halálba rohannak. Ezért vált Szigetvár a magyar történelemben a hősi védelem egyik példájává. Senkinek nem jut eszébe kárhóztatni Zrinyit, hogy miért vette fel a reménytelen küzdelmet a sokszoros túlerővel, hogy miért nem volt figyelemmel a vár védőire és a városban rekedt lakósokra. A történelem csak a hősiességét, az elkeseredett kirohanást és a bátor hősi halált tartja számon.

Hasonló volt a helyzet 1944-45-ben Budapest ill. A Budai vár ostrománál. 61 évvel ezelőtt február 12.-én a Budai várban körülrzárt magyar és német csapatok, miután a 102 napos ostrom alatt minden lőszerük, élelmük, gyógyszerük, üzemanyaguk teljesen elfogyott, Szigetvárhoz hasonlóan elkeseredett kitörésre szánták el magukat. A kitörő katonák nagy része elesett, csak kevesen jutottak el a Zsámbéknál és Mánynál álló magyar-német vonalakig

Az elmúlt évtizedekben a hazai történészek, hadtörténészek Budapest ostromát csak az ellenség szemszögéből vizsgálták. Az ostrommal járó nehézségeket, az éhezést, a belövések okozta haláleseteket, az árulókkal, szökevényekkel szembeni kemény fellépést, stb. sokszorosán felnagyítva a „fasiszta” védők nyakába varrták. Ugyanakkor a nemlétező ellenállókat, a bujkálókat, a szökevényeket, az árulókat, nemzeti hősnek kiáltották ki, akik elősegítették a Vörös Hadsereg „felszabadító” hadműveleteit.

E hamis és egyoldalú történelemszemléletnek véget kell vetni! Budapest hősiességét több-százezer ellenséges katonát kötött le, ami elősegítette a Dunántúlon folyó védelmi harcok sikerét és ezért a szovjet csapatok csak jóval később szállhatták meg hazánk egész területét. Ez az időnyereség tette lehetővé több-százezer magyar nyugatra menekülését, akik ha itthon maradnak, nagy valószínűséggel áldozatul esnek a kommunista „osztályharcnak.” Budapest védelme katonai szempontból is kiemelkedő teljesítmény volt, amit méltán sorolhatunk a hadtörténelem sikeres védelmi hadműveletei közé. Hálával és kegyelettel gondolunk azokra a magyar katonákra és önkéntesekre, akik hiányos felszereléssel, sokszor elégtelen ellátással várták az ellenség rohamait. De hálával és kegyelettel adózunk azoknak a szövetséges katonáknak, akik életük feláldozásával védték egy szövetséges, de mégis idegen ország fővárosát.

Remélem, egyszer megszűnik a történelemhamisítás, az események liberális és kommunista szájíz szerinti magyarázata és Budapest 1944-45 évi védelme elfoglalhatja méltó helyét a magyar hadtörténelemben! Ekkor majd büszkén hirdetheti minden magyar, hogy Budapest hős védői 1944-45-ben, „Megcselekedték, amit megkövetelt a haza!”

**Magyar Katonák Harcosok Bajtársak Világszövetsége
Budapest,1464.Pro Libertate Alapítvány Pf.1313.**